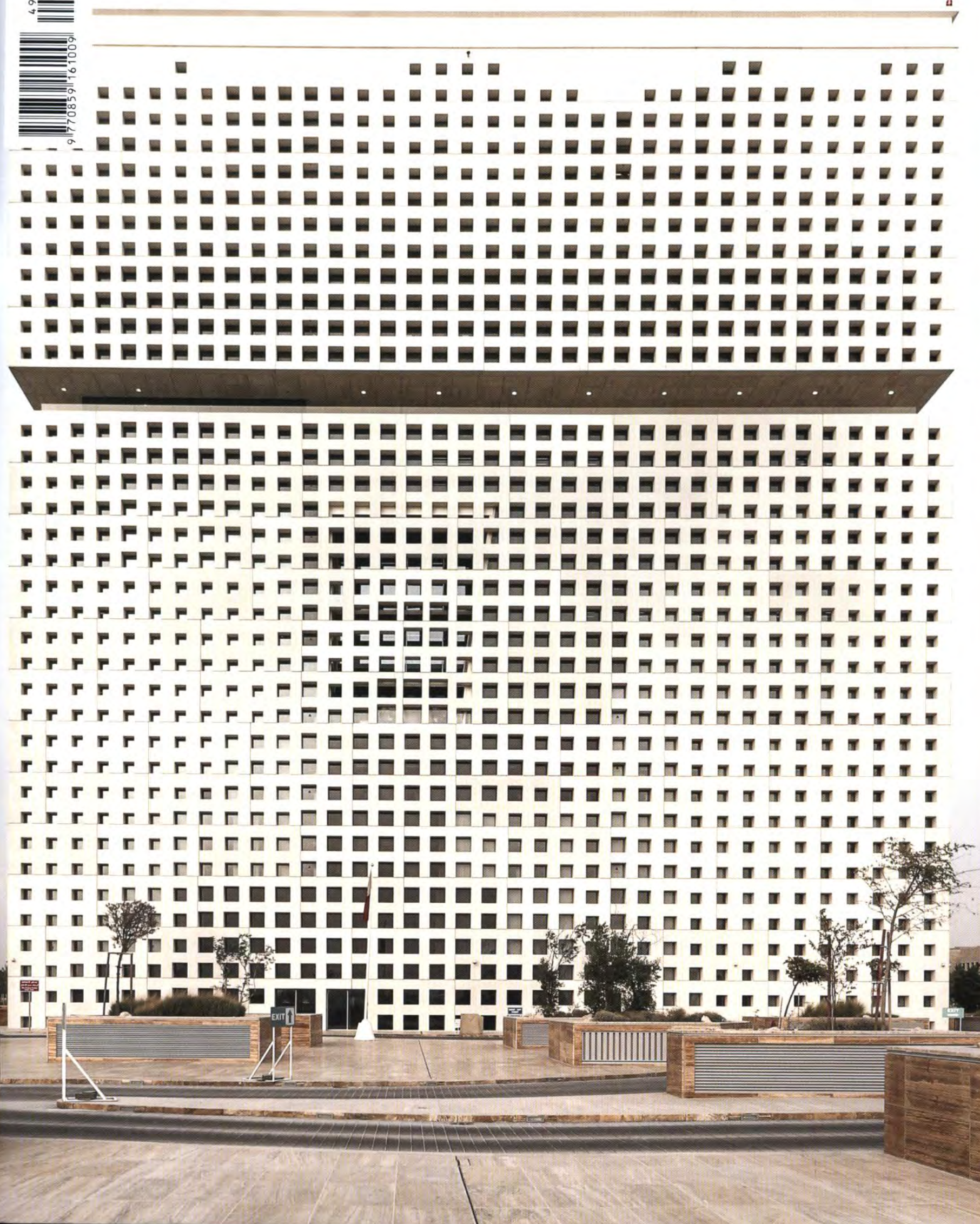

49
9 770859 161009

THIS IS NOT A JOKE

#14023

ACCORDING TO A FAMOUS THAI COMEDIAN, "A STUPID BOX"
HAS TURNED INTO SOMETHING UNORTHODOX BY ASWA

ARCHITECTURE

PHOTO: KETSIREE WONGWAN

“กล่องเหลี่ยมๆ ง่ายๆ วางมันลงไป” อุดม แต่พานิช เล่าย้อนให้ฟังถึงภาพในใจแรกเริ่มของอาคารสตูดิโอและหอศิลป์แห่งนี้ โจทย์ที่เจ้าของอาคารเริ่มต้นขึ้นมาแบบดิบๆ ตรงๆ แบบนี้ฟังแล้วดูน่าจะเดินต่อไปลำบากอยู่ไม่น้อย แต่โชคดีที่คำจำกัดความดังกล่าวกลายเป็นความท้าทายในการสร้างกล่องสี่เหลี่ยมธรรมดาที่ท้าทายที่สุดแล้ว กลับไม่ธรรมดาสักเท่าไร

'It was this normal box that we just placed down,' recalled Udom Taeapanich of the initial image in his head for the studio/gallery building. It's so straightforward and raw that it seems too hard to proceed. Luckily, the definition became the challenge lying behind the construction of a simple-looking box into a structure that is anything but ordinary.

ในกรณีนี้ แนวคิดทางสถาปัตยกรรมคือการทำหน้าที่เสมือน ผืนผ้าใบที่รองรับความเปลี่ยนแปลงต่างๆ ที่จะเกิดขึ้น ทั้งจากการติดตั้งผลงานศิลปะและการมีปฏิสัมพันธ์กับธรรมชาติภายนอก สถาปนิกและเจ้าของได้มีแนวคิดร่วมกันในการสร้างรูปทรงที่มีความเรียบง่าย และเลือกใช้คอนกรีตเปลือยเป็นวัสดุในการกำหนดที่ว่างและบรรยากาศให้กับอาคารที่มีขนาดประมาณ 900 ตารางเมตร แห่งนี้

เมื่อมองจากภายนอก รูปลักษณ์ที่เสมือนว่าตัดขาดจากบริบทจริงๆ แล้วเป็นเพียงสิ่งลวงตา ถึงแม้ว่าตัวสถาปัตยกรรมจะมีลักษณะแตกต่างจากอาคารที่แวดล้อมอยู่อย่างสิ้นเชิง แต่เราจะพบลูกเล่นที่เชื่อมต่อกับบริบทอย่างน่าสนใจ เห็นได้จากรูปทรงอาคารที่มีลักษณะยื่นเข้าหาถนน แสดงถึงการเชื่อมต่อ ในขณะที่ความเรียบของรูปด้านกลายเป็นฉากที่รองรับกับความยุ่งเหยิงของสภาพแวดล้อมโดยรอบ โดยเฉพาะสายไฟที่พาดผ่านไปมา นอกจากนี้ตัวอาคารยังมีช่องโถงขนาดใหญ่ที่วิ่งทะลุจากทางเข้าไปสู่เฉลียงด้านหลัง ทำหน้าที่เป็นทั้งโถงทางเข้าและพื้นที่กึ่งในกึ่งนอกเพื่อแบ่งพื้นที่ส่วนบริการและพื้นที่หอศิลป์ออกจากกัน สำหรับมุมเฉลียงด้านหลังที่มีระแนงเหล็กและหลังคาใสยื่นคลุมอยู่นั้นก็เป็นตัวเฉลียงว่าไม่ใช่แค่กล่องสี่เหลี่ยมที่เหลี่ยมไปเสียหมดทุกด้าน

เช่นเดียวกับหน้าตาของสถาปัตยกรรมภายนอก พื้นที่แสดงงานศิลปะภายในก็มีความเรียบง่าย แต่เป็นความเรียบง่ายที่แฝงเอาไว้ด้วยความซับซ้อน โดยเฉพาะในส่วนของโถงตรง

THE ARCHITECTS AND OWNER COLLABORATED IN THE FORMATION OF A SIMPLE FORM WITH EXPOSED CONCRETE BEING THE MATERIAL SELECTED TO DETERMINE THE SPACE AND OVERALL AMBIENCE OF THIS 900-SQUARE-METER BUILDING

ล่าง
ผิวคอนกรีตเปลือย เหล็ก
และกระจกใส เป็นฉากให้
กับงานศิลปะของ อุดม
แต่พานิช

BELOW
TRANSPARENT GLASS
SERVES AS THE BACKDROP
FOR UDOM TAE PANICH'S
ARTWORKS

In this particular case, the architecture should function as a canvas, supporting the program's possible future changes be they the installation of artworks, as well as interactions between the building, the art pieces and the natural surroundings. The architects and owner collaborated in the formation of a simple form with exposed concrete being the material selected to determine the space and overall ambience of this 900-square-meter building.

From the outside, the physical appearance that seems to dissociate itself from the context is actually an intended illusion. And while the distinction between the architectural mass from the neighboring buildings is highly discernable, certain gimmicks that connect the structure to its context can be found. The architectural form is designed to not only face and approach the street, implicating the program's invitation. The simplicity of the elevation became the backdrop of the rather chaotic surroundings, particularly the tangled electricity wires. The building also contains a large opening that runs from the entrance to the terrace at the back, functioning as both a foyer and semi-outdoor grounds that separate the service area from the gallery's space. The back terrace is sheltered with a series of steel laths and a transparent roof structure, revealing the elements and fact that this normal-looking box isn't exactly what it appears to be.

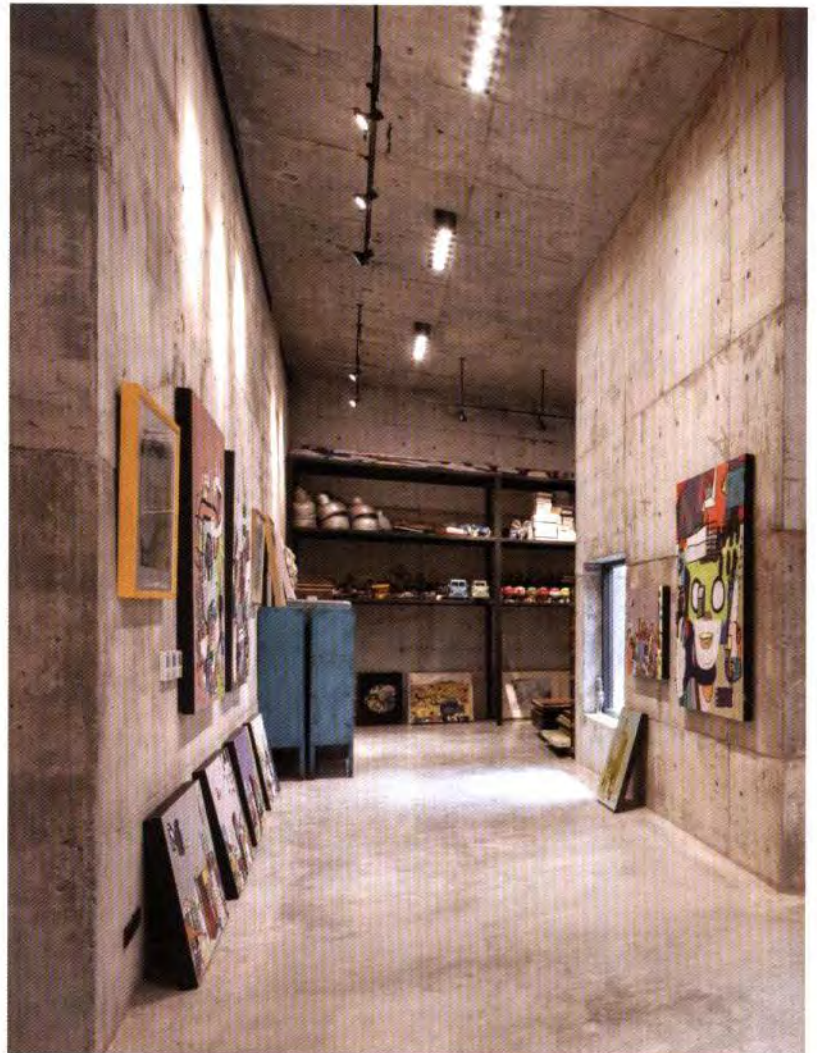

กลางอาคาร ที่มีโครงบันไดเหล็กลอยตัวและช่องเปิดโล่งสู่ท้องฟ้า ทำหน้าที่เป็นจุดเด่น ช่องโล่งและบันไดนี้เป็นตัวกำหนดการเคลื่อนที่อย่างง่าย ๆ แต่ในความเป็นจริงแล้วเป็นตัวถ่ายทอดความเปลี่ยนแปลงของแสงและเงาจากดวงอาทิตย์ที่พาดผ่านไปตลอดทั้งวัน นอกจากนี้การเดินทางและมองผ่านช่องหน้าต่างเล็กบ้างใหญ่บ้างที่วางไว้แบบอสมมาตรรอบโถงกลางบนชั้นที่สองยังเป็นเหมือนการเดินทางชมประติมากรรมขนาดใหญ่อีกชั้นหนึ่งด้วย เมื่อรวมถึงช่องเปิดบนพื้นชั้นล่างที่เตรียมไว้สำหรับการปลูกต้นไม้แล้ว จะเห็นได้ว่าความพรุนของช่องเจาะต่างๆ บนเพดาน ผนัง และพื้นกลายเป็นสิ่งที่สร้างความประหลาดใจได้ไม่น้อย

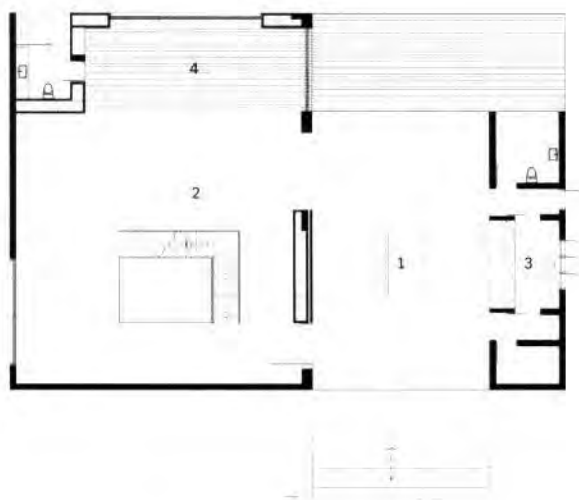
บน
ช่องเจาะแบบต่างๆ บน
เพดาน และผนังของโถง
กลางอาคาร เป็นหัวใจหลัก
ในการสร้างประสบการณ์ใน
การเยี่ยมชมหอศิลป์แห่งนี้

ABOVE
OPENINGS OF VARIOUS
SIZES AND SHAPES AND THE
WALLS OF THE MAIN HALL-
WAY ARE THE HEART OF THE
ART VIEWING EXPERIENCE
OF THE GALLERY

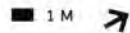
Just like the exterior physicality of the architecture, the exhibition space inside the gallery is complexity well hidden in the simplicity of space. The high ceiling chamber is located right at the center of the interior space with a skylight that not only brings in the right amount of natural light but also hosts the presence of a sculptural staircase. Such element loosely determines the circulation of the gallery space while transmitting the changing presence of light and shadow created by the sun throughout the day. Walking past the openings of various sizes placed in asymmetric positions around

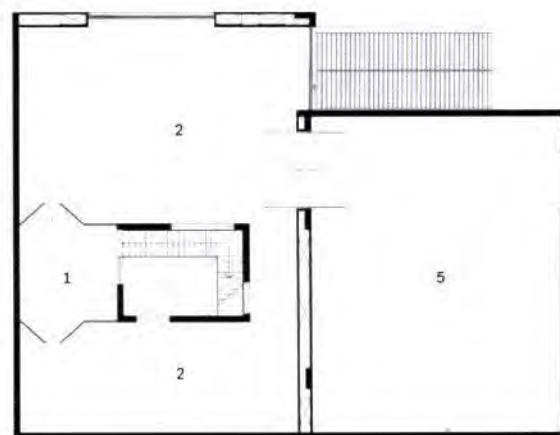
1ST FLOOR PLAN

- 1 HALL
- 2 GALLERY
- 3 PANTRY
- 4 STUDIO
- 5 WAREHOUSE

2ND FLOOR PLAN

ในส่วนของวัสดุและโครงสร้าง ก็เป็นการแสดงสัจจะของวัสดุหลักๆ อย่าง คอนกรีต ไม้ และเหล็ก ให้เห็นกันอย่างจะๆ โดยไม่ต้องปิดบังใดๆ ทั้งนี้ผิวคอนกรีตเปลือยที่ไม่เรียบร้อยได้กลายเป็นเสน่ห์ของตัวอาคาร ในขณะที่ตัวบันไดเหล็กพาดจากชั้นล่างขึ้นสู่ชั้นบนโดยไม่มีเสาค้ำ รวมถึงลูกนอนไม้บนบันไดที่ยื่นออกจากแกนเหล็กตรงกลาง ก็ล้วนแล้วแต่เป็นส่วนหนึ่งของแนวคิดดังกล่าว

การทำงานร่วมกันระหว่างศิลปินและสถาปนิกนั้นเป็นโจทย์ที่ท้าทายอยู่ไม่น้อย อะไรคือความพอเหมาะพอดีที่จะทำให้งานทัศนศิลป์ทั้งสองประเภทนี้อยู่ร่วมกันได้อย่างส่งเสริมซึ่งกันและกัน สำหรับหอศิลป์และสตูดิโอของอุดม สถาปัตยกรรมได้กลายเป็นฉากที่มีลูกเล่นให้กับผลงานศิลปะ และในขณะที่เดียวกันงานศิลปะก็ทำให้กล่องเหลี่ยมๆ นี้ได้มีชีวิตชีวาขึ้นมา ในความสัมพันธ์แบบนี้ กล่องโบนี่ก็ดูจะไม่ได้ที่หรือชื่ออย่าง ที่ทางศิลปินและสถาปนิกคิดไว้ในตอนแรกนัก

หน้าตรงข้าม

บันไดเหล็กลอยตัวทำหน้าที่ตั้งงานประติมากรรมที่เชื่อเชิญผู้ชมให้ขึ้นไปยังห้องแสดงงานชั้นบน

OPPOSITE PAGE
THE STAIRCASE STANDS ALMOST INDEPENDENTLY FROM ALL STRUCTURES. LOOKING LIKE A PIECE OF SCULPTURE, IT LEADS VISITORS UP TO THE GALLERY SPACE UPSTAIRS

the second floor foyer offers an experience that is similar to viewing a massive piece of sculpture. Combining the openings on the ground floor prepared for the plants and trees to grow, the unpredictable presences of these apertures on the ceiling, walls or floor become one of the elements of surprise of the architecture and its interior space.

Materials and structure are used and designed to express their true nature. Concrete, wood and steel are exposed, revealing their natural attributes and unpolished surfaces, which become the building's idiosyncratic characteristics. The staircase, which stands without any columns with the wood threads impeccably placed on the supporting steel structure, is also a result of such concept. The collaboration between the owner who is an artist and the architects is challenging for it involves the search for the right point of reconciliation where not only the two types of visual creation have to coexist but also complement each other. For this studio/gallery, architecture serves as a playful backdrop for Taepanich's works of art and it is with art that the space of this rectangular structure is brought to life. Looking at such connection, this concrete 'box' isn't exactly as normal or dull as the owner and architects thought it would be.

domdoodom.com